

[Aksel Møller.]

ling under Valgkampen i 1945 frem ved denne Lejlighed. Det afgørende er, at hermed paavises Forskellene inden for en Politik. Det var jo ikke bare en Valgsituation, det drejede sig om; det, der var Tale om, var, hvorvidt man med fuld Kraft, som Venstre gjorde det, skulde rejse Kampen for de rene Linier, det vil sige Kampen for Tilbagevenden til Frihed for Erhvervslivet, om man skulde rejse den saa kraftigt og saa tidligt. Den højtærede Statsminister fik rejst denne Kamp, og utvivlsomt løsnede han med sin Tale — og hans Partifæller med ham — en Længsel i Tusinder af Menneskers Hjerter efter nu endelig at faa et Førerskab, som kunde føre dem tilbage fra Ørkenen. Men, hvor er dette Førerskab endt? Hvilke Forventninger er blevet indfriet? Hvor er Friheden blevet større? Befinder vi os ikke tværtimod i en Situation, der er karakteriseret ved, at vi paa Valgtribunerne har kæmpet for de rene Linier, Frihed kontra Tvang, men dog i Hverdagen hver eneste Dag maa administrere større og større Mængder af Tvang? Og er vi ikke kommet saa vidt, at det Landstingsvalg, som vi nu har set, kunde tages som et Varsel om, at denne Politik ikke har formaaet at stive hverken Regeringen eller de Partier, der opretholder Regeringens Liv, af i saa høj Grad, at der er Grund til at tro, at vi vil have Kræfter til stadigvæk at kæmpe uden at faa et eneste af Ønskerne opfyldt i Virkeligheden, imedens vi kæmper.

De ærede Medlemmer Hr. Aksel Larsen og Hr. Hans Hedtoft har et økonomisk Synspunkt, som vel er forskelligt, men som dog ikke er saa væsensforskelligt endda. Begge to vil have fri Bane for de Krav, de stiller, skaffe sig Frihed til at kræve højere Lønninger, Nedsættelse af Arbejdstid og alt det, som Majresolutionerne taler om. Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen skaffer sig den Frihed ved simpelt hen at sige: Der eksisterer ikke nogen Genopbygningsopgave mere, det er klart. Jeg har aldrig i mit Liv hørt en saa fantastisk Tale! Han bestrider simpelt hen, at der er mere at gøre paa det Omraade. Derfor er det nu berettiget, siger han, at kræve højere Løn og kortere Arbejdstid. Intet er jo mere urimeligt. Saa længe Butikkerne er tomme, er Genopbygningen ikke gennemført. Saa længe Forholdet er det, at Forbruget ikke kan tilfredsstilles, er Genopbygningen ikke gennemført. Men det er vel klogt af det ærede Medlem at sige saaledes, og det ærede Medlem bruger jo ofte den Slags Midler, at

han simpelt hen sætter Kikkerten for det blinde Øje, saa han i alt Fald for det andet har et nogenlunde frit Felt. Det er mere ædelt, hvad det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft gør, idet han taler om, at paa visse Omraader forstaar han Nødvendigheden af Forbrugsbegrænsning. Men paa hvilke Omraader? Tror man da, at man kan nøjes med at beskære et Luksusforbrug? Hvis en Forbrugsbegrænsning skal have Følger for vor Eksport, er det jo de Varer, man maa sigte paa, som betyder noget i det store Forbrug. At man saa af Retfærdighedsgrunde naturligvis samtidig maa tage Sigte paa Luksusforbruget, er en helt anden Ting, men det kan ikke med Rette siges, at saadanne Hensyn ikke er taget.

Der gik en Undertone gennem de Ordførertaler, der er blevet holdt i Dag; det var ligesom der var en vaagnende Forstaaelse for, at vi maaske ikke magter at løse den Opgave, som ligger foran os. Selv den højtærede Statsminister understregede — og det er jo en sjælden Begivenhed — sine Bestræbelser for at skabe Samling. Jeg tror, at denne Ængstelse er berettiget. Hvis vi ikke kan raabe hinanden op, er jeg overbevist om, at saa kan vi ikke løse den Opgave, der forestaar, og derfor vil jeg slutte disse Bemærkninger med at pege paa, saaledes som jeg ogsaa gjorde det i Formiddags, at der findes i Virkeligheden ingen anden Udvej for dette Folk, saa splidagtigt det i Øjeblikket er med sig selv om den væsentligste Betingelse for, at det kan vinde Fremgang paa ny, nemlig om Genopbygningskravene, end at søge frem til en Samling af videre Kredse. Jeg kan heller ikke se, at en Appel til saadanne Forsøg ikke skulde være i nøje Overensstemmelse med det Standpunkt, som vi tog efter Befrielsen, som vi fastholdt efter Oktober 1945, og som fandt sit præcise Udtryk i det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Opfordring til os og til Folket om, at saa mange som muligt maatte enes om saa meget som muligt.

Aksel Larsen: Den højtærede Statsminister har om min Tale i Dag sagt, at den blev holdt paa et Niveau, hvor han ikke ønskede at bevæge sig. Men det er ogsaa fuldkommen ligegyldig, for den højtærede Statsministers Tale havde overhovedet ikke noget Niveau; det var ikke andet end en Samling demagogiske, letbenede Talemaader, elegant fremført, hvor han gik uden om alt, hvad der var sagt, ikke svarede paa noget som helst, eller hvis han endelig indlod sig paa at svare, svarede